

at man her er fravegen den Regel man ellers sædvanligviis følger, naar en Mand er i et Embede med uvisse Indtægter, og man vil sætte ham paa fast Gage, nemlig da enten at bestemme Gagen efter Gjennemsnittet af de uvisse Indtægter i en vis Aarrække, ikke blot de sidste Aar, i alt Fald med et Fradrag, der kan svare til det, som han vinder ved at komme paa fast Gage, eller lade ham forblive i sin tidligere Stilling indtil Vacance. Det har været mig paafaldende, at den ærede Finantsminister, som samtidig har foretaget eller gjort Forslag til en anden vigtig og mere indgribende Foranstaltning, hvorved en heel Række af Embedsmænd sættes paa fast Gage istedet for paa uvisse Indtægter, nemlig Embedsmændene ved Drefunds Toldkammer, ikke her har fulgt det samme System. Han har ikke pludselig sat alle Embedsmænd ved Drefunds Toldkammer paa en fast Gage, der var kjendelig lavere end den, de have havt i de foregaaende Aar, men han har først ladet denne Forandring indtræde ved Vacance. Det samme er Tilfældet ogsaa i Toldfaget, hvor den ærede Finantsminister har foretaget en lignende Forandring, som vistnok er fuldkommen hensigtsmæssig. Altsaa min Paastand er denne, at det kunde let synes som om man var gaaet Myntmesteren lidt vel nær derved, at der virkelig er fradraget ikke Ubetydeligt i den Indtægt, som han havde Udsigt til i indværende Aar, idet der nemlig, paa den Tid da dette Reglement blev affattet, forestod en meget betydelig Udmyntning derved, at vi havde faaet Sølvs hjem af det engelske Laan. Jaar vilde det Samme have været Tilfældet og denne Embedsmand vilde saaledes i disse 2 Aar have havt overordentlige store Indtægter. Heri indholdes nu vistnok en meget gyldig Grund til at foretage en Forandring i den Maade, hvorpaa Myntmesteren lønnes; men man skulde da, synes mig, enten have fulgt det ene Princip at give ham nogenlunde hvad han havde havt i de senere Aar, eller ogsaa lade Forholdet blive som det var, indtil han gik af. Udvælgets Majoritet har imidlertid ikke været af den Mening, at man paa Grund af det Anførte burde foreslaae nogen Forhøielse, idet det antages, at Thinget ikke uden den høieste Nød-

vendighed skal indlade sig paa at forhøie nogen som helst fra Regjeringens Side opført Sum, og derfor har Majoriteten ikke kunnet slutte sig til det af Minoriteten stillede Forslag.

Finantsministeren: Hvad de paagældende Forhøielser af visse Contoirchefs-gager angaaer, saa troer jeg neppe, at det vil være fornødent for mig længere at omtale Personer. Jeg skal derimod tillade mig kortelig at dvæle ved nogle af de almindelige Gageforhold efter Normalreglementet, som den ærede Ordfører har omtalt. Det er da vistnok fuldkommen rigtigt, som den ærede Ordfører fremhævede, at Contoirchefs-Gagernes Historie vidner om en gradviis fremadskridende Forbedring i Contoirchernes Stilling. Den ærede Ordfører har i saa Henseende rigtig bemærket, at Gagerne vare indtil Reglementet af 1841 kun 1000 indtil 1200 Rbd. Den ærede Ordfører har tillige rigtig bemærket, at man supplerede denne vistnok mindre tilstrækkelige Gage med Gratialer; derimod troer jeg ikke, at den ærede Ordfører er ganske rigtig underrettet om dette Forhold, naar han antager, at de saakaldte Gratialer udrededes tildeels efter vilkaarligt Skjøn. Saaledes som jeg har havt Leilighed til at kjende dette Forhold i flere af de ældre Collegier, saa bleve disse Gratialer aldeles regelmæssig udbetalte og uden Hensyn til Personerne. De bleve kaldte Revisiongratialer, dengang hed nemlig Contoircheferne under Rentekammeret og Generaltoldkammeret Rentekriverer. Ved ethvert Regnskabsaars Udløb, naar Revisionen var udløben, blev der af de separate Fonds, som Collegierne dengang havde, anvist enhver Contoirchef et bestemt aarligt Supplement-Gratiale, som aldeles blev betragtet som et Tillæg til en utilstrækkelig Gage. Ved Gagerreglementet af 1844, hvor en stor Deel af disse separate Fonds faldt væk, blev dette Forhold ordnet saaledes, at Contoircheferne saavel som andre collegiale Embedsmænd i Contoirerne, kom paa en bestemt fast Gage, der udbetaltes dem af Statskassen. Denne Gage blev da bestemt til 14 à 1600 Rbd. for de ældre; men det blev ikke etragtet som nogen egentlig Binding for Contoircheferne, at de fik disse 14 à 1600 Rbd., thi der var kun nogle Contoirchefer der derved vandt omtrent